

AJTOSTOHL A SZAKMÁBA

Fotó: Soki Tamás

partilap

DUE XXXI. Kommunikációs és Média Szaktábor · 2011. július 15. péntek · Balatonfenyves
A SZÖVETSCHÉG LAPJA

ÓVAKODJ a részeg autóstohl

Stohl András, szemét ember vagy. Méghozzá az egyik legnagyobb, akit valaha láttam, és nem azért, mert ittasan vezetél és majdnem tragikus kimenetelű közlekedési balesetet okoztál. Nem is azért, mert az orrod fújason kívül szívásra is használtad. Hanem azért, mert egy morálisan impotens idióta vagy.

Arra, aki a saját családját sodorja veszélybe saját korcs éne miatt, jelen állás szerint csak nyomdafestéket nem tűrő jelzők léteznek a magyar nyelvben. A család ugyanis ahol van, ott a férfitől függ, akármennyire is emancipancimunci világban élünk. Nálatok pedig egy sajnálatos családon belüli tragédia miatt te vagy a férfi, akinek három saját gyermeke mellett nővére négy gyermeke felé is kötelezettségei vannak már. Itt nem a pénzügyi támogatásra gondolok, hanem sokkal inkább az egészséges erkölcsi példa statuálására. Ha valakinek hét fiatal számára kell egészséges felnőtt- és emberképet továbbadni, az egyszerűen nem teheti meg, hogy ilyen szinten rombolja szét saját magát csak azért, mert túl nagy rajta a nyomás. Mit gondolsz, hogyan szerzed vissza a hiteledet náluk? Elhiszem, hogy hatalmas köveket kell felgöngyölni arra a bizonyos hegyre, de akkor is. Nem csak a saját életeddel játszol.

Az meg, hogy az országot járod a száználmas ömlengéssel,

csak ront a helyzeten. Majd ha börtönbe csuknak, elmész elvonóra, azt tisztességesen végig is csinálod, majd bizonyítod, hogy már nem iszol és nem drogozol, akkor játszhatod a szerepedet. Életed szerepét, ugyanis mind közül eddig ez a legfontosabb és legnagyobb kihívást magában hordozó. Addig viszont lapítani kéne, és felkészülni arra, hogy mi lesz, ha bekerülsz a sirtre. Onnan ugyanis nem tudsz hét gyereket eltartani, akárhogy is erőlködsz. Hitelesség, Buci. Ha nincsen hiteled, a képedbe fognak röhögni, és 17 éves fiatalok feszítenek majd keresztre az ilyen drogprevenációs előadásokon. Ahelyett tehát, hogy kamerák meg fiatalok előtt bász meg mindent, amit életedben csináltál, nézz magadba, menj el meditálni, találd meg a zenbuddhát, vagy mittudomén. De legyél férfi. Az, hogy kiállsz ország-világ elé, és felvállalod, hogy elbasztad, nem elég. Nagyon nem.

Lovas Oszkár

A hírességek élete nem is olyan idilli, mint ahogyan azt sok naiv, ismertségre vágyó fiatal gondolja. Hiszen ha bekerül valaki ebbe a mókuskerékbe, akkor nincs menekvés: megszűnik a magánélet, a bulvár-újságírók ott tipornak az ember intimszférájába, ahol csak tudnak. A közvélemény a jócselekedeteket ócska piarfogásoknak, míg a rossz tetteket megbocsájthatatlan bűntényeknek gondolják. Táborunk mai vendége, Stohl András is eme gondolkodásmód áldozatául esett.

Amit tett, arra nincs bocsánat. Nem lehet sehogyan kimagyarázni azt, hogy miért vezetett drogosan és ittasan. Ha van Magyarországon tényleges és pártatlan igazságszolgáltatás, akkor börtönben fogja legalább egy évig átértékelni eddigi tetteit Stohl. Mindazonáltal ezt a médiahisztit sem ő, sem pedig a családja nem érdemli meg. Az utolsó gyerekkölykosba nem rúgnak annyiszor, mint a színész-műsorvezetőbe. A sérültekből sztárokat csinált a média, akik minden lehetőséget megragadtak arra, hogy elmondják: „Stohl András egy mocskos piás drogos”.

Az áldozatok folyamatos botrányleltése és siránkozása olyan szinten antipatikussá tette őket, hogy lassan jobban sajnáljuk Bucit, mint azt az öregembert, aki a másik autóban ült. Ezerszer keményebben ütött volna, ha csendben, emberségesen oldják meg a problémát, és nem különféle műsorokban üzengetnek. Pont egy olyan kommunikációs csatornán támadták Stohlt, melynek egyik arca ő maga. Ennek következtében magához tudta ragadni az irányítást, így képes volt a feléje összpontosuló

gyűlöletet különféle interjúk és bocsánatkérések által enyhíteni. Bár megpróbálták teljesen lejártni az egész ország előtt, pont az ellenkezőjét érték el: egyre többen kezdtek kiállni mellette.

Az országos körút még rátett egy lapáttal, hiszen ahol előadja, hogy „a drog az rossz”, ott megjelenik a Velvet, a Fókusz, a Blikk és még egy rakás másik médium, így tömegekhez jut el a szava, ami bizony nagyon komoly enyhítő körülmény lehet a bíróságon.

A népszerű színész hibát követett el, amit megbánt. S bár nem ez az első eset, hogy ilyen történik vele, eddig másban nem okozott kárt. Ezt a terhet pedig élete végéig cipelnie kell: ha nem is fog látszani a színpadon és a tévében, a lelkében ott lesz ez a törés.

Mindezek ellenére Stohl András bűnhődni fog. Bűnhődni kell.

Helmeczi Krisztián

H a T á r O K é s B U K T a T Ó K

Figyelem! Kamerával megfigyelt terület! Nemesak a DUE táborhelye, hanem a romániai érettségizők vizsgatermei is.

Romániában a végzősök negyvennégy százaléka vizsgázott sikeresen az ideai érettségiben, míg Magyarországon a bukások aránya két százalék. Az előbbiben könnyíteni, az utóbbiban nehezíteni akarják a vizsgát. Az igencsak jelentős különbség beindította a fantáziámat: vajon csak ez a számadat tér el vagy más is?

A romániai érettségi most éppen úgy zajlott (helyénvaló ez a megfogalmazás, ugyanis minden évben változtatnak valamit), hogy volt egy úgynevezett kompetenciavizsga és az írásbelik. Kompetenciavizsgát kellett letennie minden diáknak magyar nyelv és irodalomból, románból, egy idegen nyelvből és számítógép-használatból. Ezekre nem jegyeket, hanem minősítéseket kaptak: kezdő, középaladó, haladó. Az érettségi alapfeltétele, hogy ezeken sikeresen teljesítsen a tanuló... és lehetőség szerint a kevésbé tanuló is. Sikeresen? Amennyiben a tanuló elvonszolta magát a vizsgahelyszínre, eredményesen túl volt az érettségi első fázisán.

Négy oklevéllel lettek ezáltal többek a tizenkettedikesek. Se többel, se kevesebbel. Hogy mit fognak érni ezek a bizonyítványok mondjuk tíz év múlva, amikor a kutya se fogja érteni, hogy mi az, hogy 2011-ben Romániában Vég Béla haladó elismerést kapott informatikatudásáról, abba senki nem mer belegendolni.

Írásbeli érettségi vizsgát mindenkinek kötelező letennie magyarból és románból. A reáltudományokat végzeteknek matematikából, a humán tudományok szimpatizánsainak pedig történelemből kell vizsgáznuk. Továbbá egy választott tantárgyból is megmérettetnek az éretté nyilvánítás küszöbén állók. Az osztályozás 1-től 10-ig terjed. Az átmenő jegy az ötös és az azon felüli. Ez képezi talán az egyik legnagyobb eltérést. „Az érettségi követelményei nálunk nem elég magasak, hiszen a százalékok osztályzatra való átszámítása alacsony kulccsal történik. Magyarországon 20 százalék a minimum, míg ez Európában általában 50 százalékot jelent” – érvelt Hoffmann Rózsa államtitkár a szigorítás szükségessége mellett az edupress.hu-nak. Romániában nincs külön közép- és emeltszintű fokozat, a vizsga nehézsége valahol a kettő között van.

A borzalmas romániai eredmények felháborították a közvéleményt. Érthető módon mindenki az okokat keresi. Ezek között nemcsak a tételek nehézsége szerepel, hanem a szigorú felügyelet is. Egyes tanintézményekben videókamerákkal rögzítették a vizsgáztatást. „Nem csak a biztonsági kamerák miatt lettek az ideai érettségi eredmények olyanok, amilyenek, bár biztosan közrejátszott a tény, hogy az eddigieknél sokkal szigorúbban ellenőrizték a diákokat a vizsgákon” – közölte az index.

hu az oktatási államtitkár, Király András álláspontját. A szigorú nem az egyetlen jelző, amellyel illetni lehet az ellenőrzést. Az, hogy a rendőrségi játékok dolgozatírás közben zavarták a fiatalokat, és szinte a fülzsírt is kipiszkálták a hallójáratáikból, némileg sérti a személyiségi jogokat. A felsőbb hatalmak talán nem bíznak a diákok tudásában? Ez azért sok mindent elárul.

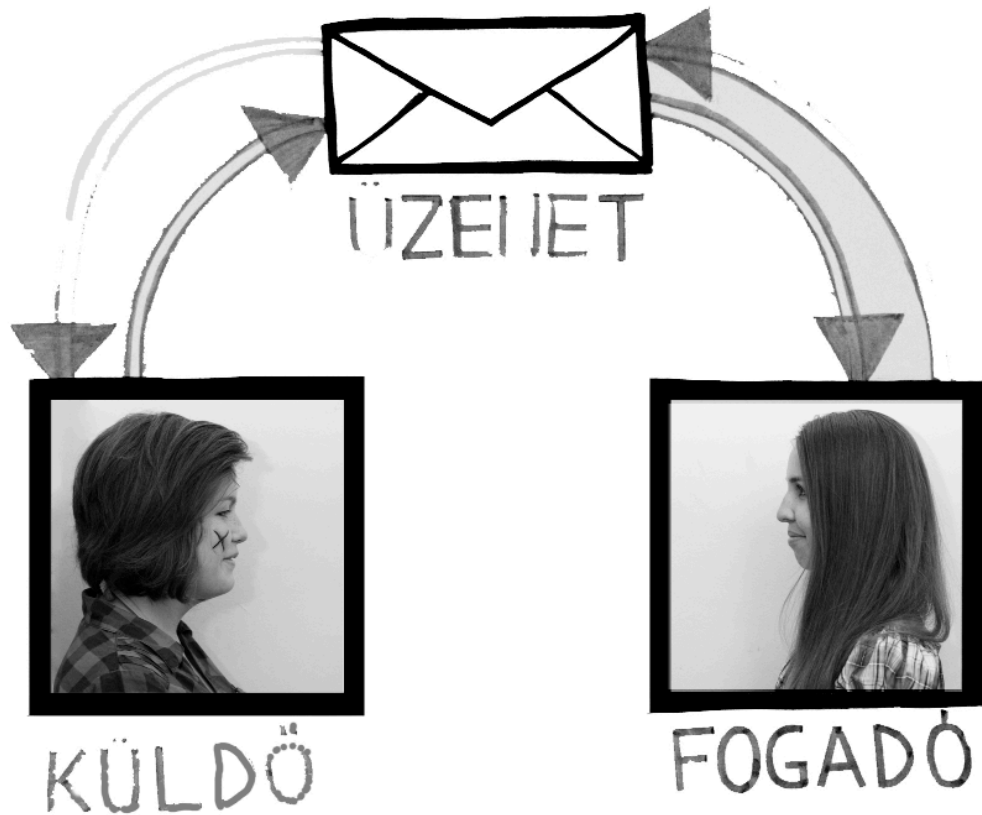
A legkézenfekvőbb megoldás annyival elintézni az ügyet, hogy ez a realitás, és ez volt minden idők legigazságosabb érettségi vizsgája. Nyilván hibásak a diákok is, de ez mit sem változtat a problémán. Érdemes lenne elgondolkodni azon, hogy Németországban például nem társadalmi elvárás az érettségi. Ott megértették az emberek, hogy nincs értelme funkcionális analfabétákat elméleti oktatásra kényszeríteni, és hogy értékeesebb egy hozzáértő vízszelű, gázszerelő, kőműves, mint a diplomás munkanélküli, vagy inkább munkakerülő.

Dávid László, a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem rektora szerint „tükröt tartottak a középiskolások elé, és kiderült, ki hogy néz ki” – olvassuk szintén az index.hu-n. Sötétben csak a körvonalainkat látjuk meg, az meg kevés az önvizsgálat-hoz. Kár, hogy azok, akik a fényt kellene, hogy biztosítsák, mit sem törődnek ezzel. Önmagukkal és a rendszerrel szemben is bizonytalanul lépnek át a fiatalok egy felsőbb oktatási intézménybe. Legalábbis Magyarországon, ahol van erre lehetőség az OKJ (Országos Képzési Jegyzék) tanfolyamai révén. Ám, hogy a romániai, idén sikertelenül érettségiző 56 százalék mihez

kezd, az a jövő titka. Talán azt a négy osztályt végzett akadémikust, Elena Ceaușescu, Nicolae Ceaușescu egykori román kommunista államfő feleségét követik majd, aki ma is sokak számára életmodell... .

Balázs Géza, a DUE-tábor szakmai vezetője, aki az ELTE-n tanít, de tömbösített órákat tart a kolozsvári Babeș-Bolyai Tudományegyetem média szakán is, elmondta: érdeklődés szintjén nincs különbség az erdélyi és a magyarországi egyetemisták közt, nem lehet párhuzamot vonni ilyen szinten az érettségi eredményekből kiindulva. A nebulók 20-30 százaléka érdeklődik a kötelező tananyagokon kívül, az órálotogatást ugyanúgy nem tartják fontosnak, a világhálóra hivatkoznak könyvek helyett, és gyakran próbálják internetes anyagokkal átverni a tanárokat. Különbségként azt említette, hogy mintha az erdélyi fiatalok többet cigiznének, több a kifejezetten egyetemistákra specializálódott kocsmá, és erősebb a közösségi élet, hisz az egyetemi város, Kolozsvár jóval kisebb, mint Budapest.

Itt Magyarországon minden más, mint nálunk Erdélyben. És mégis minden ugyanolyan. Alexander Sutherland Neill skót pedagógus, a Summerhill iskola alapítójának gondolata egyaránt vonatkozik mindannyiunkra: „A gyerekek természetesen meg kell tanulnia olvasni, írni és számolni, de ennél fontosabbak a szerszámok, a sport, a színház, a zene, a szín és a szabadság.”

KOMM- MÉDIA VAGY KOMÉDIA?

Egyesek szerint ez az egyetlen út ahhoz, hogy valakiből újságíró legyen, mások szerint felesleges időhúzás. Kommunikáció szak. Zsíros diploma vagy büfészak?

10 nap média mélyvíz, munkás tábor a fenyvesi kábel oázisban, majd kikerülve a való életbe eldöntheted, mit kezdesz az intenzív kurzussal: új vizekre evezel, vagy folytatod az úszást és új pozíciókat tanulsz. Valaki gyakoronkosodik és mellette tanul, míg sokan a média küszöbeként kezelt kommunikáció szakokon hegyezik tovább tollukat. De vajon mennyit nyom a latba a komédiás végzettség?

Sokan úgy vélik, ez a diploma egyenes útvévlé a médiába, mégis, gyakornokok felvételénél a kapuórok gyakran szembe-sülnek azzal, hogy az itthon található 22 kommunikáció- és médiatudomány alapszakokról érkezők tudásában mérőföldes különbségek vannak.

A gond az, hogy ahány ház, annyi tanterv és elképzelés arról, hogyan is kéne okítani a manapság oly népszerű komédiát. A baj akkor kezdődik, amikor hiába a papír, a jelentkező alapvető dolgokkal sincs tisztában, vagy csak könyvként ismeri a tananyagot, a gyakorlatba képtelen áthelyezni, így a gyakorlati helyen gyakorlat-szűzen kezd. A legmédiászűzesebb terület a vidéki főiskolák kommunikáció szakjai: az itt tanulók nagyon messze vannak attól, hogy valódi gyakorlati helyen bizonyíthassanak.

De mi kellene ahhoz, hogy fennakadások nélkül, egyenes úton haladhassunk célunk felé? Kruszlinc Dávid, a Re-flex tv csoportvezetője, korábban az SZTE budapesti karán is tartott órákat. Az ottani tapasztalatok után úgy véli, a legjobb az lenne, ha a gyakorlati helyek szimbiózisban lennének az intézmények képzéseivel:

„Az ideális újságíróképzés az én szememben elég erősen gyakorlatorientált, ahol az első órától kezdve kvázi modellezik a gyakorlatot. A DUE tábor tök jól szimulálja a valóságot. Ezek mellett pedig kell, hogy legyen egy világos standard.” Dávid azt is elárulta, hogy munkahelyén, az RTL-nél gyakornokok felvételénél nem a végzettség a mérvadó, hanem az, hogy a jelentkező mennyire tudja feltalálni magát, mennyire elszánt.

BKF

ZSÍR: Mert, gyakorlatiasabb, mint másol, kötelező a stúdiózás, emellett az iskolán belül csak az önszorgalmon múlik, hogy mennyit gyakorlatozol.

LIGHT: A magániskola hátránya, hogy a szorgalmas tollászok elvesznek a mélyen dekoltált, képernyőre vágó hölgyek tömege közt.

Emellett mindig jó, ha van egy B-terv. Míg Pistike, Józsika, Gizike ugyanazon a kommunikáció szakon végzett, mint te, a munkaadók kedvükre ecc-pecc-kimehecezhettek az élet-rajzoddal, de ha emellé plusz feltétként csatolsz egy másik szakos diplomát, kvázi szakosodsz egy területen, máris egy orrhossznyi előnyre tehetsz szert. Vagy kellő tehetséggel, háttérrel és tábori tapasztalattal, körberöghögheted akár a kommunikáció szakot is.

„A diploma feltétel a jó újságíráshoz, de nem a kommunikációs. Persze, vannak kivételes, extra tehetségek, akiknek nincs semmilyen papírjuk, de a mai világban általánosan ez szükséges” – mondta Herczeg Zsolt, a tábor szakmai vezetője. „A főiskola megtanít információkat szerezni az internetről, gyorsan jegyzetelni, önállóan fogalmazni, vizsgázni és sok stresszes szituációban kell helyt állni, amikre újságíróként is szükség van.” Zsolt, aki a BKF-en is tanított, úgy véli: a kommunikáció szak, csak akkor kamatozik, ha úgy működik, mint a táborban: amit reggel a fejünkbe töltöttek, csak akkor lesz maradandó, ha estére már alkalmazuk is. Nincs kecmec, a terülj-terülj asztalkám nyitja a sok gyakorlás, még egy kis gyakorlással meghintve. És akkor jöjjön a kommunikáció szakok svédasztala. Vajon melyik iskolában mérik a zsirosabb tudásfalatokat?

Nagy Kátya

DE

ZSÍR: Mert iskolán kívüli gyakorlatra mindig van lehetőség, amihez különösen sokat nem is kell talpalni, hiszen a hallgatók folyamatosan kapják az erről szóló értesítőket.

LIGHT: Mert ennek ellenére az első két évben a tanítás szinte csak tiszta elméletből áll, a gyakorlati rész a harmadik évben zúdul a diákokra.

ELTE

ZSÍR: Leginkább a neve miatt. Nagyon alapos elméleti tudást ad, emellett – mivel az ország egyik legnagyobb egyeteméről van szó – át lehet hallgatni más karokra is, de gyakorlatozni mellette másol kell.

LIGHT: Ha gyakorlati újságírást akarsz tanulni és kiráz a hideg az esztétika szótól.

PPK

ZSÍR: Van felsőfokú szakképzésben is újságíró szakjuk, ha nehezen ment az érettségi

LIGHT: Nem mindenki szeretné, ha áldott új tanévet kívánnának neki

SZTE

ZSÍR: Két éve javították a stúdiók színvonalát, van külön hangtechnikai terem és vágószoza, egy héten 4 dupla óra gyakorlat, ha nem sunnyogod el beadandókkal, elég masszív tudás háttér adhat.

LIGHT: A helyi média gyönyörű kezdő lép-csófok, de nagyon messze van a tütztől, így könnyen lehet, hogy mire országos helyen kopogtatnál, már túl sokan melegeznek a kinézett helyen.

BME

ZSÍR: Bár nem klasszikus komédia szak, az öt különböző szakirányú végzettséggel szinte bármilyen tudású, formájú céghez el lehet jutni. A kommunikációtervezés például újságírással mellett is hasznos lehet, a média részét pedig el lehet sajátítani a DUE-táborokban.

LIGHT: Ez nem újságíróképzés. A szakirányok hasznosak lehetnek, szélesítik a látókört, de aki konkrétan a médiába szeretne fejést ugrani, keressen egy olyan helyet, ahol sajtót is tanítanak.

ZSKF

ZSÍR: Sok médiummal kapcsolatban áll, ahová később gyakornoknak lehet jelentkezni, a Ringier kiadó is itt tartja posztgraduális képzéseit

LIGHT: Kimondottan itt sincs nyomtatott vagy elektronikus sajtó szakirány, a választható menük: filmes, üzleti kommunikáció, közösségi média

Nem értelmetlen a kommunikáció

Vajon milyen érzés az, amikor három-öt év tanulás után szembesül azzal az emberrel, hogy néhány fantasztikus DUE-tábor többet ért a fősulis óránál? És az, amikor a hön áhitott, nehezen megszerzett diploma csak a fiókban porosodik, de senkit nem érdekel, hogy létezik-e egyáltalán? A táborvezetők meséltek erről.

„A '90-es évek elején újságírással kezdett foglalkozni [...], saját maga szerkeszti, vezeti műsorait, melyeket önmaga finanszíroz.” Ő Kiszél Tünde, ezt pedig a Wikipédián olvashatjuk róla. A magyar celebvilág egyik ékköve a jó példa arra, hogy nem a megnevezés teszi az újságírót. Táborunkban szép számmal találunk kommunikáció szakot végzett valódi újságírókat, ez részben érthető. Másrészt mindez annak ellenére van így, hogy manapság egyre kevésbé látszik fontosnak a szakirányú végzettség a médiában való elhelyezkedésnél. Megkeresésünkre a Szekszárdi Vasárnap című hetilap főszerkesztője, Cser Ildikó elmondta, hogy az újságnál dolgozók nagyjából harminc százaléka végzett újságíróiskolát. Szerinte ez az arány nagyobb városokban ugyan magasabb, de nincs feltétlenül összefüggés az iskolai végzettség és az irni tudás között.

2009-ben szerzett alapdiplomát kommunikáció és médiatudomány szakon Kis Anett, a RádióAKTÍVfröccs csoportvezetője. Anka azonban itt nem állt meg: jelenleg mesterképzésen vesz részt a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskolán, később le is szeretne doktorálni. Évekkel a kezdés után Anka úgy gondolja, hogy az iskolai végzettség fontos, a kommunikáció szak hasznos dolog, de önmagában nem elég – a DUE-tábor szakmai színvonala pedig összehasonlítható egy főiskolai képzéssel. Ezt minden megkérdezett kiemelte, úgy gondolják: a gyakorlati újságírásban a DUE-nak nincs vetélytársa.

Anka az egyetlen azonban közülük, aki előbb adta be jelentkezését a felsőoktatásba, mint hogy táborozott volna. Első tábora a főiskola első évét megelőző nyáron volt, a lehető legjobbkor. Az a tíz nap olyan szakmai alapokat adott neki, aminek köszönhetően sokkal könnyebben vette a kezdeti akadályokat – nem kellett például megtanulnia hírt írni, szaktársaival ellentétben. A főiskola abban adott számára sokat, hogy megtanulta milyen az ha valamit muszáj megírni, jobban megismerkedett a tőle távol álló sajtóműfajokkal is. Anka és a többi interjúalany is úgy gondolja, hogy a diploma kell, mert sokan csak ettől veszik komolyan a kezdő újságírókat, ettől gondolják őket értelmiségieknek, ami a szakmában alapkövetelmény.

A diplomázott újságírók többsége szerint az alapdiploma önmagában nem sokat ér, de ez nem csak a média egyes területein van így. Aki valóban piacképes tudást, diplomát akar szerezni bármelyik területen, annak továbbra is tanulnia kell. Nem is beszélve arról, hogy a kommunikáció szak a BKF mellett sem a BME-n, sem a Pázmányon, de az ELTÉ-n sem ad olyan gyakorlatot, amivel iskolán kívüli tapasztalatok hiányában egykönnyen boldogulni lehetne. Kicsit céhes keretek között mennek a dolgok itt, a XXI. században is: gyakorolni kell, másoktól tanulni. Azonban utóbbi nem elég, a tehetség elengedhetetlen kelléke a jó újságírónak, egyik iskola sem tud bárkiből profit faragni. Amit a képzések nyújtani tudnak, az leginkább az elméleti tudás, ez pedig egy biztos szakmai háttérrel adhat azoknak is, akiknek amúgy a vérében van a szakma.

Érdekes, kissé megfordított úton jár Túry Gergely, a Vizuáriai Osztály csoportvezetője, aki Benjamin Button életéhez hasonlította ezt a furcsaságot. Sokan tudják, hogy Gergő színész szerepelt volna lenni, ennek ellenére középiskola után fotósoknak állt. Két tanfolyamot végzett még el ezután: egy fényképes iskolát és egy fotóriporter tanfolyamot. Ezekkel a tarsolyában jutott el az évek alatt a HVG-ig, azonban az elmúlt öt évben gondolkodóba esett. Figyelve a médiapiac átalakulását arra a következtetésre

jutott, hogy egyszerű fotóriporterként néhány év múlva nehéz lesz helytállnia. „40-45 évesen le kell rakni a gépet” – mondta. „Jön az új generáció, aki fogékonyabb a változásokra és egyszerűen kiszorítja az öregeket a szakmából; csak középvezetőként van lehetőség az érvényesülésre, ehhez pedig elengedhetetlen a diploma.” Ezek ismeretében jelentkezett a BKF kommunikáció szakára, melyet már egy éve végez levelezőn. Állítása szerint pont abban a korban van, amikor már nemcsak az öregektől, hanem a fiatalabbaktól is tud tanulni, utóbbiak más szemlélete pozitívan hat gondolkodására, de teljes megújulásra már nem képes, ahogy ő fogalmaz: „megfertőzött a szakma”.

A kommunikáció szakos diplomáról elmondható, hogy nem hátrány akkor, ha újságíróként képzeljük el pályafutásunkat. Jó szakmai alapokat ad a képzés, de a gyakorlat és a tapasztalatok elkerülhetetlenül szükségesek a kiforrottsághoz. Egyben azonban egyetértettek a megkérdezett táborvezetői tagok: soha nem kérték tőlük a diplomájukat, csak alkalmasságukat kellett bizonyítani egy-egy állásinterjú során.

Pekoli Miklós

Fotó: Tóth Zoltán, Soós Berta

AZ ENBERI FÜL
 - 20-tól 20.000 Hz
 - FAJDALOMKÜSZÖB: 1
 - LEGÉRZÉKENYEBB: 30

DECIBEL

1 BEL(L): 1 km telefo
 Csillags-ve

Teljes!

$$0 \text{ dB}_v = 0,775 \text{ V}$$

Nyomás

$$0 \text{ dB}_{SPL} = 20 \mu\text{Pa} = 2 \cdot 10^{-}$$

$$1 \text{ dm}^3 = 1 \text{ l}$$

$$M = 0,000000$$

$$\text{mm} = 0,001 \text{ m}$$

$$\text{km} = 1000 \text{ m}$$

MINT a nagyok

Mindannyian szeretnénk minél hamarabb helyet találni magunknak a média világában. Munkába állni, még akár gyakornokként is, hogy izlelgessek, szokják a nevünket az idősebb kollégák. Mit ígérjek, és cserébe mit remélek? Egyáltalán, hogyan kezdjek neki az egésznek?

Tábor- és csoportvezetőink egyaránt átértékelték ezt, ezért megkérdeztem őket, tapasztalataik szerint milyen trükkök és utak vezetnek a várt lehetőség felé.

Kecskés István szerint a legfontosabb, hogy minél többet olvassunk, hisz minden elolvasott cikk és anyag épít minket, bővíti a szókincsünket, csiszolja a stílusunkat. Olyan apróság ez, ami nélkül az egész nem megy. Ha pedig ezt az elmúlt tíz évben minden nap, minden kezünkbe akadó lappal megtettük, sőt elvégeztük a szükséges képzést, láttunk 3-4 DUE tábor, lassan a diplománkat is a kezünkbe vehetjük.

Hasonlóan, mint Peller Dani. Egykori táborozónk példája remekül mutatja, milyen lehetőségek várnak ránk. Dani szeretett volna, még sem tudott idén táborba jönni. Hogy miért? Mert dolgozott. Méghozzá a Való Világ 5. szériájának válogatásán. Az elmúlt fél évben a BeleValó és a NokedValó szerkesztőjeként, múlt nyáron a Reflektor TV munkatársaként próbálhatta ki magát. És még mindig csak 22 éves.

Hogyan csinálta?

A trükk egyszerű. Dani idén végzett a BKF-en, ahol Karriercentrum is működik, ők közvetítettek közte és az RTL-es produkciókat gyártó IKO között, akik alkalmazni kezdték.

„Sokkal kevesebben élnek a Karriercentrum nyújtotta lehetőségekkel, mint amennyien kihasználhatnák. Sokan egyedül próbálnak gyakornoki helyet keresni, és még akkor sem kérnek hozzá segítséget, ha hónapok után sem sikerül. Pedig a rendszer működik, erre én vagyok az élő példa” – mondja Dani.

De mivel próbálkozhatnak azok, akik nem élnek ezzel a módszerrel?

Járhatják például azt az utat, amit Kis Anett, a RádióAKTÍVfröccs csoportvezetője járt be. Anka is a BKF-en végzett, mellette elvégezte a Komlósi Stúdió (KOS) képzését is, ám sokáig így sem talált megfelelő állást. Ennek ellenére egy percre sem adta föl és ennek eredményeképp, ma már az Ifjúsági Magazin szerkesztője.

„Jó fél éven át minden nap az álláshirdetéseket néztem, a közvetítő irodák tájékoztatóit olvastam és küldözgettem az életrajzomat” – emlékszik vissza Anka. „Sokan sajnos feladják idő előtt, és beérik kevesebbel is, mint amit elérhetnének. Vagy segítséget kérnek, és a kapcsolataikat használva próbálnak bejutni valahova. Én nem akartam ezt az utat járni. Úgy érzem ezzel kihasználtam volna olyan embereket, akiknek egyébként is sokat köszönhetek már.”

Anka szerint fontos, hogy kellőképpen rámenősek legyünk, de azért túlzásba sem szabad esni, nem szabad hetente önéletrajzot küldeni ugyanabba a szerkesztőségbe. A csoportvezető úgy gondolja, a tehetség előbb-utóbb úgy is utat tör magának, és az ember arra lehet csak igazán büszke, amiért teljesen egyedül harcol meg.

Torbik Tibor egy harmadik, a korábbiaktól tökéletesen eltérő utat járt be. Ő egyszerűen csak jókor volt jó helyen, és ha már az ölébe hullott a lehetőség összeszedte minden bátorságát, és a sajtófesztivál egyik előadóját letámadva megszerezte az MTV akkor induló, 12+ című műsorának elérhetőségét. Nem sokkal később már ott volt operatőr.

A konklúzió viszonylag egyszerű tehát. Kıtartás, kıtartás, kıtartás. Bátorság, bátorság, bátorság. No meg egy adag szerencse. Ennyi kell ahhoz a bizonyos első lehetőséghez.

Vágjunk hát bele!

Fotó: Tóth Zoltán, Soós Berta

EMBER, KÜZDJ, ÉS BÍZVA BÍZZÁJ

Minden ember életében legalább egyszer eljön az a pillanat, amikor választani kell. Sokan nem is gondolnák, egyes emberek, vagy éppen a DUE táborvezetői mennyit küzdenek és küzdöttek a kitűzött álmuk eléréseért. Valaki az egész életét egyetlen dolognak szenteli, mások arra esküsznek, hogy mindig kell lennie a kezükben egy B-tervnek.

Nehéz megtalálnia az embernek, hol tud elhelyezkedni. Kecskés István gyerekkora óta újságírói pályára készült. Ma elismert sportújságíró. Elmondása szerint minden sikerült neki, amit el szeretett volna élni. „Ehhez rátermettségre, talpalásra, kapcsolatokra és szerencsére van szükség” – mondta Kecskés, aki 11 éve a Nemzeti Sport munkatársa. Lakóhelyén, Szigetszentmiklóson szóvivőként és a helyi lap szerkesztőjeként is dolgozik, és nagy álma egy csepel-szigeti regionális médiaközpont létrehozása.

A jelenleg a T-Mobile belső kommunikációs munkatársaként dolgozó Torbik Tibi szerint folyamatosan ott kell lenni a köztudatban, mert bármikor szükség lehet ránk. „Nem lehet tudni, ki jön szembe, ki fedezi fel a tehetséged, ki karol fel” – vallja. Tibi forgatott többek között a VOLT Fesztiválon és a Balaton Soundon is. Mindene a képkalkítás és a mozgóképek másokkal való megosztása, ezért szeretne saját tétét létrehozni. Tehetségét már a gimnáziumban felfedezték és támogatták. Hiába a hiányzások, problémák, a kirtartása győzött. Nehéz volt, de társai mellé álltak, mert láttak benne valamit. Bár álmai minden embernek vannak, szerinte nem szabad nagyratörően jövőt tervezgetni, hiszen csalódások mindig érnek bennünket. „Az ember azért

van, hogy hibázzon” – szól filozófiája. „A vágyakat tudnunk kell rangsorolni. Ha valamiben úgy érzed, nem vagy jó igazán, tudd, vagy keress olyasvalamit, amiben több sikerélményed lehet.”

Zala Orsi gyerekként állatorvosi álmokat dédelgetett, aztán középiskolában a jogi pálya vonzotta. Bár ma már mindene az írás, még mindig rengeteg dolog érdekli, például a grafika és arculattervezés. Álma egy igazi állatmenhely nyitása, amiről sohasem fog lemondani. „Ha van egy-két dolog, ami megvalósítható, akkor érdemes küzdeni érte” – tartja. Nem szabad azon tipródni, amit nem tudtál, vagy nem tudsz megvalósítani. Értékelnél kell azt, amit elértél, és büszkének lenni arra, amid van.”

Mavrák Kátáról sokan tudják, hogy nagyszerű hangja van, mégis kommunikáció szakon végzett. Nem egyszerű a zenészelet, talán ezért is mondott le róla. Más művészhez hasonlóan 14 évesen az élet őt is választásra kényszerítette. Nem tanulhatott művészeti iskolában, pedig igen tehetségesnek bizonyult. Ennek ellenére gimnáziumi éveiben is folytatta az éneklést. „A mai világban az a nyerő, aki sokoldalú” – magyarázta. Erre jó példa a slam poetry, melynek lelkes híve. Ez a modern költészeti stílus csakis szóban, és leginkább élőben hatásos. Kicsit vers, mert rímes szerkezeteket, metaforákat és hasonlatokat tartalmaz. Kicsit színház, mert testtel, szívvel-lélekkel adják elő, és valahol kicsit még rap is, mert az utca nyelvén szól.

Mindannyiunkban léteznek, vagy legalábbis érlelődnek olyan célok, amelyekért képesek vagyunk akár egész életünkön át harcolni. És a fenti dolgok bizonyítják, hogy nem egy álom kergetése a fontos, hanem sok kicsi.

Krár Edina

Fotó: Desák Nikolett, Kovács Boglárka

TÉRKŐ, GUMILÖVEDÉK, LOVASROHAM

Magyarország nem mondható az utcai zavargások fellegvárának. 2006 ősze kivétel volt ebben a tekintetben. A tévéostrom, majd az október 23-ai belvárosi ütközet éppen ezért embert próbáló feladat volt az újságíróknak. Kruzsliz Dávid, Túry Gergely és Herczeg Zsolt mindannyian ott voltak, most pedig megosztják intelmeiket és tapasztalataikat a kevésbé profikkal.

Fotó: Csiszár Dorottya, Potoczki Tamás

Túry Gergő, a Vizuátriai Osztály csoportvezetője már az elején leszögezte: nem biztos, hogy megéri kimenni amatőrként: „Bízzuk profikra, akiknek van külföldi tapasztalata, és évek óta csinálják ezt.” Gondoljunk bele: kezdő/szabadúszó újságíróként, anélkül, hogy egyáltalán tudnánk, megveszik-e a képünket vagy cikkünket, nem érdemes kockára tenni a testi épségünket, vagy az életünket. A könnygáz nem válogat, ahogyan a gumilövedék sem.

De mi történik, ha nem tudunk lemondani a veszély csábító gondolatáról és mégis odamegyünk? Gergő szerint mindig ismerni kell egy-két tapasztaltabb munkatársat. Érdemes rájuk hallgatni: ha ők azt mondják, hogy futni kell, akkor jobban tesszük, ha szedjük a lábunkat, ki tudja, mit lőnek a tömegbe. „Volt itt egy cseh kolléga, aki megjárta Groznijt, amikor azt szétlőtték

az oroszok, Afganisztánt, Pakisztánt, Gázát és itt verték meg először.” Szerinte nem érdemes a magányos farkast játszani: ha csoportban mozognak az újságírók, talán sikerül elkerülni azt, hogy összekeverjék őket a tüntetőkkel, és közéjük löjjenek. Persze ennek az éremnek is két oldala van. A tömeg az újságírókat fejben két csoportra osztja: barát és ellenség (az utóbbiak sokkal többen vannak).

Gergőt és társait is rugdosták, anyázták. De számolni kell nem csak a fizikai, hanem a pszichológiai veszélyekkel is. „A tévéostrom után én napokig nem tudtam aludni. Sokszor volt halálfélelemem, és láttam borzasztó dolgokat. Például amikor az egyik vizágyú tönkrement, egyből bedobtak két Molotov-koktél a járműbe, a bent lévő rendőr pedig azonnal lángba borult, szinte fejhangon sikított.”

Kruzsliz Dávid, a Re-Flex TV csoportvezetője telefonon tudósított a zavargásokról. Ő az elvegyülős módszert alkalmazta: a telefonján kívül nem volt nála más eszköz, így nem szűrt szemet a tüntetőknek. Dávid sokáig dolgozott rendőrségi tudósítóként, így tisztában volt azzal, hogy milyen reakciók, parancsok léphetnek életbe, illetve hogy hogyan fogják ezeket végrehajtani. Azt leszögezte: „miután a rendőrség felszólít, hogy hagyd el a területet, utána nincs újságíró és nincs tüntető – tömeg van, amit fel fognak oszlatni”. Ráadásul mivel semmilyen megkülönböztető jel vagy eszköz nem állt a rendelkezésére, sokszor rá is löttek, mert nézhették tüntetőnek is.

Herczeg Zsolt, a tábor egyik szakmai vezetője is így járt. A rendőrök közül egyszercsak kivált egy kisebb csapat, akik futó-

lépésben indultak a tüntetők után. Zsolti, hogy tudósíthasson, a nyomukban haladt, egészen addig, amíg a rendőrök meg nem fordultak és körbe nem vették. Mivel nem volt nála kamera vagy fényképezőgép, akár tüntető is lehetett volna, aki a rendőröket követi és telefonon tájékoztatja a többi rendbontót. „Körbevettek, aztán nekiálltak ilyen lökdösődést játszani. Az egyik ellőkött magától, hátrátántorodtam, mire a mögöttem lévő lökött vissza és így tovább, aztán egyszer csak megjelent a vezetőjük. Az is sisakban, arca eltakarva, tiszta Darth Vader volt. Igazoltatott, aztán azt mondta, hogy akadályozom a rendőrség munkáját, menjek innen, vagy őrizetbe vesz. Hát elmentem.” A pszichológiai terhelés Zsoltit is megviselte. „Nem tudtam elaludni. Folyamatosan azon járt az agyam, hogy valamelyik rendőr le fog löni egy tüntetőt, vagy fordítva – és akkor elszabadul a pokol.”

Ő is óva int attól, hogy, amatőrként kimenjünk – ugyanakkor azt sem vitatja, hogy azok a napok örök életre bevésődtek az emlékezetükbe azoknak, akik akkor ott dolgoztak. „Amire nagyon emlékszem, az a lovasroham volt. Láttam már filmen ilyet, de élőben nagyon durva volt. Ezek a lovak hatalmas állatok. A rendőrök »páncélba« öltözve ültek a nyeregben. Aztán egyszer csak megsarkantyúzták az állatokat és végigvágattak az emberek között. Láttam, ahogy nyugdíjasokat ütnek-vernek, láttam a viperázást és a gumilövedékeket is.”

Nagy Zsolt

TANÁCSOK, HA MÉGIS KIMENNÉL

1. Ne menj, ha nem muszáj.
2. Védj magad, ahogy tudod – bukósisakkal, szabad mozgást lehetővé tévő ruházattal.
3. Hallgass a tapasztaltabbakra: ne hősködj, nem éri meg.
4. Ne engedd, hogy elragadjanak az érzelmek – mindig tudjad, mikor kell otthagyni a hepajt. Ha látod, hogy a

rendőrök gyülekeznek két sarokkal odébb, abból kiszorítás lesz, az pedig nem kellemes.

5. Ne kerülj két tűz közé: hátul nincs szemed. Attól, hogy azt figyeled, nem akar-e a rendőr ágyékon lőni egy gumilövedékkel, nem veszed észre, ha egy tüntető feléd küld egy macskakövet.

Fotó: Jancsó Gergely, Chloé de Jonge

Fotó: Trombitás Péter, Zala Bence

HÜLYE FELNŐTTEK HÜLYE MÓDSZERE

Tizenhét évesek voltunk. Orsíról tudtam, hogy veszélyben van. Váltak a szülei, szerelmes volt egy tipikus rosszfiúba és a közös barátnőnket éppen a pszichiátrián kezelték. Végül nem lett baj. De tudom, hogy nem rajtam múltott.

Tudjuk, mi az a drog. Mindannyiunknak tartottak már róla előadást, mindenkinek elmondták már, hogy veszélyes, mégis, ha közelebről találkozunk vele, mintha mégsem tudnánk, mit is kezdjünk a helyzettel.

„Semmit, nem hiszem, hogy tudnék ezen a helyzeten változtatni.” – mondja az egyik táborlakó, amikor arról kérdezem, mit tenne, ha a barátja drogozni kezdene. „Valószínűleg, ha drogozna, már nem lenne a barátom. Igazából történt már velem hasonló. Azóta az illető belátta, hogy hibázott.” – meséli valaki más. „Nem tudom, ha baj lenne, mentőt hívnék, talán beszélgetni próbálnék vele.” – így a harmadik megoldás. De vajon mi a helyes válasz?

„Ha a barátod kiszárad, hányingere van, érthetetlenül viselkedik, azonnal hívj mentőt. Ha társad nem tud magáról, tárcsázd a 104-et, mondd meg a nevéz az életkorát és szólj, hogy akut pszichózisban van!” – mondja Kecskeméti Dávid. A fotós csoport vezetője korábban mentőápolóként dolgozott. „Ha valaki drogos állapotban megy iskolába, ott már nagyon nagy baj van. Emögött szociális problémák, és a gyerek vesztes és riasztó elhanyagoltsága van. Hiszen milyen szülő az, aki nem veszi észre, hogy a gyerek milyen állapotban van, és nem kérdezi meg, mire költi a pénzét?”

Herczeg Zolt főiskolásként került kapcsolatba a szegedi Frakasinszky Teréz Drogcentrummal, ahol aktivistaként dolgozott. Szerinte ilyenkor az információgyűjtés a legfontosabb. „Nagyon nem mindegy, hogy valaki naponta heroint szűr magának, vagy kéthavonta egy buliban marihuánát szív. Ezeket másképpen kell megítélni. Ha már tudod, hogy szerinte miért, meddig csinálja és szeretne-e ettől megszabadulni, akkor meghozhatod a döntést, hogy magadban tartod a dolgot, vagy szólsz valakinek, akitől segítséget remélhet.”

Egy barátunk talán könnyebb józan ésszel segíteni. De mi a helyzet a szerelemmel?

„Ha drogozik, hagyd ott!” – mondja Dávid nagyon határozottan. „Aki drogos volt, de tiszta, annak lehet adni egy esélyt, de neked, mint lánynak a kábítószeres pasi egyenes út a drogozáshoz. Ha el akarsz szúrni az élted, rajta!”

Zolt talán kevésbé szigorú: „Ha valaki lejtött a drogról, az nagyon erős és komoly élettapasztalat lehet. De ha valaki rendszeresen drogozik és keményen, azzal jobb nem összeállni, mert azzal úgysem lehet igazi kapcsolatot kialakítani. Ezek az emberek manipulálni akarnak. Mindent megtesznek azért, hogy legitimizálják a saját élethelyzetüket. Számukra az, hogy valaki rendezett körülmények között él, az egy tükör, ami megmutatja a hibáikat. Éppen ezért hajlamosak elhitetni másokkal, hogy addig nem tud rajtuk segíteni, amíg ő maga nem próbálta ki, milyen a szer. Ha pedig már a másik is drogossá vált, nincs meg a tükör: visszaigazolást kapnak, hogy nem lehet jól csinálni.”

„Ezek az emberek nem azért drogoznak, hogy rossz legyen nekik. Drogozni baromi jó.” – mondja Dávid. Zolt is hasonló véleményen van. „Kábítószerrel sosem találkozó, hülye felnőttek hülye módszere, hogy az mind próbálják elvenni a gyerek kedvét a drogtól, hogy az rossz. Minden fiatal szeretne egy kicsit menekülni, felejtetni. Régebben az emberek elmentek pár napra pihenni. Ma egy óra alatt akarnak ennyit relaxálni. Ezt nem lehet tudatmódosító szerek nélkül.”

És hogy erre mi lehet a megoldás? „Nem lehet drogmentes országot csinálni. Ezt a folyamatot nem lehet és szerintem bizonyos határig nem is kell megállítani. Én azt tartanám megoldásnak, hogy legyen erre egy külön hely, ahol ellenőrzött szerek vannak, van egy chillout-szoba, orvosi felügyelet és a belépő árában benne van a korlátlan vízfogyasztás. És igen, ez kerüljön nagyon sokba” Zolt szerint ezzel is vannak gondok: „Ezek a helyek szerintem pillanatok alatt büntanyákká válnának, nincs az a vállalkozó, aki Magyarországon ezt nem vinné illegálisba.”

Még pár nap, és mi, táborlakók visszacsöppenünk a nagybetűs élet kihívásai és csábításai közé. Annyit bizonyára mindannyian tehetünk, hogy figyelünk egymásra, és ha baj van, mentőt hívunk. Drogmentes országot mi DUE-sok sem tudunk teremteni. De hogy a barátunkat biztonságban tudjuk, az rajtunk is múlik.

Tóth Enikő

ZÚZUNK AZ ÉJSZAKÁBAN...

Ingyen kaja-pia-szállás? Kissé illuminált állapotban amerikai focizás? Hatalmas vihar miatt éjszakai költözés, mert a sátornak löttek? Vagy inkább a megszokott emberek, a megszokott helyen? Egyik sem hangzik rosszul, de valószínűleg akárhol szuper hangulat lehet, a megfelelő társaságban.

A DUE-s fiatalok többsége vagy volt már fesztiválon, vagy szeretne menni. Ez nem is meglepő, hiszen kit ne csalogatnának a legjobb hazai-külföldi fellépők, a non-stop haverozás, a sátrazás, vagy az éjszakába nyúló bulizások akár egy hétig.

„A tavalyi Sziget fesztiválon minden nap forgattunk az RTL Reflektor című műsorának.” – meséli Peller Dani. „Az ötödik nap viszont becsúszott egy kis baki. A Jack Daniel's sátorban készült volna az interjú, amikor is a stáb kapott pár üveg whisky-t. Mondanom sem kell, elfogyott, sőt kértünk még egy kis kólával és jéggel megspékelve. A stáb jó hangulatban folytatta munkáját, amikor eszünkbe jutott, hogy egy amerikaifutball-labda van az autóban. Akkori állapotunkban, kissé ügyetlenkedve fejbe találtunk egy lányt, akinek a pasija italába pottyant a labda. A riportot végül is én vettem fel, amivel csak az volt a probléma, hogy a szerkesztő nem akarta kifizetni az elkészült anyagot, mert nem az eredeti riportterrel készült el.”

Nagy Kátyának is van egy zűrös fesztiváli sztorija. „Az idei VOLT fesztiválon az egyik este egy hatalmas viharunk köszönhetően a sátrat összetörte a szél. Hirtelen nem tudtunk hol aludni, de Nagy Zsolti és Lovas Oszkár épp kapóra jött. Én Oszinál aludtam, a barátnőm Zsoltinál. Másnap Oszinak Macedóniába kellett mennie, de otthagya a sátrat nekünk, ami egy olyan pöpec kis

sátor volt, hogy még szép, hogy nem értettünk az összerakásához. Hát még a szétszereléséhez... Utolsó nap készülődtünk haza, de a sátor még állt. Random embereket állítottunk meg, hogy segítsenek nekünk szétszerelni e remek találmányt. A pláne, hogy találkoztunk a TV2 stábjával, akik a fesztiválos élményekről kérdeztünk. Aznap este híresek is lettünk, hiszen a Tényekben láthatóak is voltunk.”

„Első fesztiválélményemre pár éve került sor – mondja Kupi – amikor is nagyon készültünk haverokkal a VOLT-ra, és mivel elővételben sokkal olcsóbb, már jó előre megvásároltuk a bérletet. Az eleinte népes banda a végére egy személyre redukálódott, aki történetesen én voltam. Jó beszélőkémmek köszönhetően ingyen szállást szereztem egy helyi lánynál. Nem mellesleg, a második naptól kezdve ingyen ételt, italt szerveztem, de arra már nem emlékszem hogyan.”

„A túl nagy tömeg és hangzavar nem annyira vonz, inkább a kisebb baráti társaságokat kedvelem, ahol az ismert arcokat látom.” – mondja Jancsó Gergely. „A fesztiválokkal az is a problémám, hogy az értékekre nincs felügyelet, hiszen a sátrak nem nyújtanak túl nagy biztonságot, nem is beszélve a hirtelen jött viharokról, amik nemcsak az átmeneti nyughelyeket, hanem az egész fesztivált is elmoshatják.”

Nem véletlen, hogy 66 fiatal nem a 'soudra, a Hegyaljára, sőt nem is az Utcazenére ment, hanem itt van a táborban, ahol az értékek biztonságban vannak, minden este (vagy hajnalban) a saját ágyunkban alszunk és a tisztálkodás is sokkal komfortosabb, mint egy fesztiváli tusolóban.

Orbán Viktória

KETTŐS LÁTÁS

Sokan úgy tartják, hogy választaniuk kell a DUE-tábor és az ezzel egyidőben zajló fesztiválok között. Azonban van az a pohár, melynek fenekén átnézve megváltoznak a perspektívák.

Ingatag lábakon állva nem sok különbség van aközött, hogy egy piros rácsos kerítés kiskapuján csámpázok be a táborba, vagy egy szekusokkal tűzdelt fesztivál-mennyország ajtajában magyarázkodom, könnyed alkoholfelhővel megáldva a környezetet.

Szerencsém van, továbbindulva dobhártyámon érzem az egyre erősödő dobbanásokat, melyeket a könyörtelen muzsikaszo mér rá. Skrillex? Á, sokkal inkább Kupi life session. A zsiros beatekkel felkavart gyomrom készülődik megbosszulni az előző másfél órát. Kavicsropogás a talpam alatt, akárcsak a táborban. A fák viszont inkább a Hegyaljára emlékeztetnek. Bumm, bumm. Az ütemek ritmust adnak az emberek zsvájának. Csak szófoszlányok küzdik át magukat mámoromon. Cikk? Sör? Hol vagyok? Az égre tekintve látom, ahogy a reflektorok fénynyalábjai lustán szabdalják át a cigifüsttel elárasztott légtér. A nyakam elfárad, fejemet lejjebb hajtva nyúzott arcok néznek rám bután. Biztos éjszakába nyúlóan dolgoztak a lapszerkben a Partilapon. Vagy ez a részeg másnaposság ábrázata talán? Bármelyik is, csontropogató öleléssel könnyítenek hangulatomon, mondván „együtt vagyunk itt”. Ez sem segít rajtam: táborban is csapat vagyunk. A fesztiválokon pedig mindenki mindenkiné a barátja az első közösen eltöltött éjszaka után.

Billegve nézem a mozgolódó, fodrozódó tömeget, amitől nyugtalanító képek villannak az agyamban. Bumm, bumm, bumm. Meglehet, hogy a kissé megdöntött világnézetem az oka, de úgy tűnik, mintha másoknak kevesebb erőfeszítésbe telne egy-egy karlendítés, térdhajlítás, csipőrántás... Hogy is

hívják? Ja, igen, a tánc. Valaki színpadon ropja, páran fűvön, asztalon. Azon kezdek gondolkodni, kamikaze agysejtjeim-e az okozói, hogy másfélórás lézengés után sem sikerült rájönnöm, hol is vagyok pontosan.

Egy kígyózó sorra téved a pillantásom. Hmm, vajon mit osztanak ingyen? Újabb fél órába került megtalálni a választ, ami nem is baj, jelen állapotomban szuperhős vagyok, mindent kideríték. Persze több muszklit sejtettem volna karjaimon, és az „S” betűt is élesebben éreztem volna belekarcolódni a mellkasomba, ha nem egy ötperces hideg zuhanyhoz vezettek volna a szálak. Nagyobb szenzációra számítottam. Persze értem én, hogy nem ti tehetek róla, sokan vagyunk, én is látom. Az semmi, hogy látom, érzem is. Így, hirtelen megtisztulva, sokkal bántóbbak az illathullámok, amik az arcomba csapnak. Talán át is ivódnak arcomon, már a fejemben érzem. Nem mintha nem lenne elég hely ott nekik; nem vagyok biztos benne, hogy teljes magabiztossággal, hangremegés nélkül tudnám kijelenteni az ellenkezőjét. Nem értem, mi történt a régi jó cserkész táborokkal, akár zenetáborokkal? Azokat meg tudnám különböztetni bármely fesztiváltól, bármit is csináltam előtte. És ezek a kemény ágyak... Kezdem borsószem-királykisasszonynak érezni magam. Mondjuk a graffití kísérletek a fejem felett kicsit illúziórombolóak. Ágy ez egyáltalán? Mi van, ha csak egy matrac egy régi sátorban? Ám legyen. Vízszintesben vagyok, még ha ebben a fülledt melegben is.

A felkelő nap sugarai könnyen csusszannak át csukott szemhéjaimon. Felrémlik benne az éjszaka emléke, ami szinte nyomban megcsiklandozza a gyomrom. Kinyitom a szemem, meglátom, hol vagyok, majd egész nap veszélyesen hitelesen játszom, hogy tudtam én ám, mi történik körülöttem. Kész a forogatókönyv, csapó!

Hável Viktória

REGGELI MŰSOROK RÉME

Imádja a sztárságot, ám élőben, Autotune nélkül sosem énekelne. Kedvenc hangszere a felfújható gumigitar és odavan a hosszú rövidnadrágokért. Ő Glac Norbert, avagy Bad Pizza Junior, a reggeli műsorok réme.

A Melodyne program segítségével megzenésített nyilatkozata, eredetiségben mesze maga mögé utasítja Mr. Bikicsunájt, vagy akár az egyes profi előadókat is. Csütörtök óta Norbit valóságos sztárként kezelik a táborban. Cikkünkéből kiderül, hogy nem csak mostani produkciója miatt érdemli meg a figyelmet. Kevesen tudják róla, de tizenkét éve néptáncol. Már maga sem igazán emlékszik honnan jött ez a hobbi, ám ma is szorgalmasan jár a próbákra, edzésekre. Norbi öt éve táborozott először, és már akkor is a rádiózás fogta meg igazán. Mint mondta, újság-cikkkel sosem szeretett bajlódni, így idén az éjszakába nyúló lapjavítások helyett a technikus csoportot választotta.

A stúdióban érzi igazán otthon magát, már első táborában egyedül kevert le egy komplett reggeli műsort, és teszi ezt azóta is. Immár szinte Bocz Marci jobb kezéként tevékenykedik, ám személyisége kissé meg is osztja a táborlakókat. Lehet a szívrünkbe zární, vagy kevésbé kedvelni, de közömbösen elmenni

mellette biztosan nem. Tekintélyt parancsoló megjelenésével és nem mindennapi stílusával egyértelműen illik rá a mondás: „ha nem lenne, ki kéne találni”. Saját bevallása szerint a táborba jönni leginkább barátai miatt szeret. Ollári Gergővel több éve együtt készítik a tábor utolsó ébresztő műsorát. Volt rá példa, hogy a búcsúzó RÉM másfél órát késett, mert készítői elaludtak, tudtuk meg Norbitól, de mint mondta: „nagy szó, hogy egyáltalán volt, aki elvállalta, és utólag csak nevetünk a dologon”.

Norbi sztárfellépését hatalmas éljenzés fogadta tegnap esti tehetségkutatón. Lapunknak elmondta, hogy egy teljes szám feléneklésének sincsen semmi akadálya, de ehhez egy dalszövegíró segítségét is igénybe venné. Most ugyan nagy figyelem fordult felé, ennek ellenére Norbi cseppet sem vágyik a Tábor Embere címhez hasonló elismerésre. „Minden évben olyan kapja, akinél valaki más sokkal jobban megérdemelné” hangzik az ellenérv. Ő enélkül is ugyanúgy vissza fog járni, sőt: fontos számára, hogy mindig tartsa a kapcsolatot az itteni barátjaival. Ollári Gergőt például Norbi telefonhívása még a karácsonyi vacsora közben sem éri már meglepetten.

Kulacs Péter

Fotó: Sókai Tamás

Fotó: KeD

Fotó: Szojka Adrienn

JÓFÉLE SZTÁRSÁG

Bad Pizza Junior szupersztár lett: legalábbis tábori körülmények között. Csajok garmadájával és testőrök hadával vonul be a magas kvalitású események VIP-páholyába. Bár az arca már most akkora, mint Kiszél Tündének, Kozsónak és VV Bécinek együttvéve, sokat még nem láttunk tőle. Pedig a jelenlegi tinisztárok annyit dolgoznak, amit elsőre talán el se hinnénk. Igen, még azok is, akik a nagy többség szerint igénytelenségbe torkolló hulladék zenét csinálnak.

Érdekes módon, Magyarországon nem képesek elfogadni az emberek, hogy léteznek énekesek és előadók. Bár a kettőt csak egy hajszál választja el egymástól, ez pontosan arra elég, hogy előre menő viták születhessenek. Míg az előbbi – a nevéből értelemszerűen – tud énekelni, az utóbbi nem biztos. Neki ugyanis a személyét kell eladni, a színpadi jelenléte számít. Ha az a bizonyos plusz megvan egy előadóban ami miatt szerethető, akkor nem kötelező maximálisan profi énekhanggal rendelkeznie.

De ez még nem jelenti azt, hogy nem kell komolyan megdolgozni a sikerért. Tíz emberből nyolc azt mondja, hogy SP illetve Fluor Tomi a média által létrehozott torzszülött szörnyek, akik semmit nem tudnak. Ezek a srácok tizenéves koruk elejétől kezdve aktívan tevékenykedtek az underground szcénában. Azonban egy bizonyos idő után nincs, ami motiváljon ebben a közegben. Ha elértél a csúcra, akkor már nem tudsz hova továbblépni, mégis alig ismernek. Át kell térni a mainstream vonalra, de ez nagyon nehéz, hiszen a magyar könnyűzenei

piac már teljesen telített. Valóban vannak olyan csapatok, illetve énekesnek titulált személyek, akik menedzserek kreált műtermékei, de annyi pénzt ölnek beléjük, hogy bármennyire katasztrofális, belenyomják az ember pofájába őket. Mivel erre van tömegigény, az amúgy tehetséges fiataloknak változtatni kell a kialakult stílusukon, mert csak így van esély életben maradni.

Ráadásul teljesen felesleges azon vitatkozni, hogy egy olyan előadó vajon sikeres-e, akinek a videoklipjét több mint 11 millió ember látta, és a koncertjein akár 5-6 ezer ember is megjelenik. Gecigránáttal nem lehet valaki populáris, egy Mizuval azonban igen. Tehát Bad Pizza Juniornak csak azt tudjuk tanácsolni, hogy készítsen el egy albumot, hogy elmondhassuk: megdolgozott a hírnévért.

Helmezi Krisztián

EGYSZERŰEN

Közösség. Tehetség. Barátság. Három rendkívül egyszerű szó, mely létezhet egymás nélkül, de sorban elolvasva érdekes jelentéssel bír.

- A közösség kovácsolható, alakítható, fejleszthető?
- Igen. Az első pillér, a megalakulás üzenetét hordozza. Akik összetartoznak, akik egymás mellett bontakoznak ki. Közös érdek, közös gondolkodás, egy cél. Ezek tartják össze.
- De mit ér a közösség, ha nincs kívül átélni?
- Semmit. De szerencsére ezt egészíti ki a tehetség. A tehetség nem mérhető. Önmagában legalábbis biztosan nem. A tehetség valóban függ másától, de legalább magunktól. Közösségünk tele van tehetségekkel. Tehetségek, melyek megalkotják a közösséget. És megszületik a majdnem egész.
- Ehhez nem is kell nagyon más mint a barátság ugye?

–Persze, mert amit barátságnak nevezünk, az az is marad... Ezzel összeáll az egész. Az egész, mely benne van mindannyiunkban. Hogy mit kezdünk vele? Csak rajtunk múlik. . . Nem véletlen az egész megszületése. Ennek így kellett lennie. . .

–Gondolod, hogy az egész örökké itt lesz?

–Azt nem tudhatom. De az biztos, hogy nem tűnik el. Nem vész el az univerzumban, hogy aztán láthatatlan szárnyán újrászülette tovább szárnyaljon. Az túl egyszerű lenne. Itt marad. Nem tűnik el. Mi pedig mindannyian megbecsüljük ezt. Küzdünk, míg tehetjük. Mert mi alkottuk a múltat egyenként, mi alkottuk meg a jelent közösen, és a jövő is csak tőlünk függ. Mert képesek vagyunk rá. Együtt, vagy egymással, szinte mindegy. A lényeg ezek után is ugyanaz. Közösség. Tehetség. Barátság.

Ollári "Vas Madár" Gergely

Vers és illusztráció: Pósa Hádizs András

Fotó: Krusóczyki Bence, Zsiborri Eszter

FARKAS VAGYOK. FARKAS VAGY.

Az ember sosem lesz képes megalapítani a Bolygók Egyesült Föderációját. Előbb fogunk szomszéd csillagrendszerekben bolyongani HanSolo osztályú űrhajóinkon, mint hogy képesek legyünk mindenféle kirekesztés, megkülönböztetés, egyéni és társadalmi különbségek nélkül élni.

Ez egész egyszerűen azért van, mert az ember önérdékkövető, haszonmaximalizáló állat, aki nem képes a kompromisszumra, az egyéni ambíciók és törekvések feladására egy közös cél elérése érdekében.

Ezt a teóriát a társadalomtudományok létezése során rengeteg tudományos irányzat, rengeteg társadalomtudós próbálta már megcáfolni. Amint azonban előálltak kevésbé realista, az emberekben, mint változásra képes entitásokban bizalmat tápláló nézeteikkel, a fekete-fehérben látó, pesszimista brigád, a realisták mindig szétfeltek a sráckokat, figyü. Ez társadalmi szinten azt jelentette, hogy az emberek fölött hatalmat gyakorlókat legitimnek, elfogadhatónak tekintették, még akkor is, ha ezek az uralkodási formák nem voltak túl demokratikusak. A demokrácia sokak szerint amúgy is egy korcs társadalmi rend, csupán a többség uralma a kisebbség felett. Ez a „demokratikus” többség pedig igen intoleráns a kisebbséggel szemben, a többség ugyanis attól fél, hogyha mást is beenged az életterébe, másnak is lehetőséget ad az érdekérvényesítésre, az a superioritás, a felsőbbrendűség elvesztéséhez vezet.

Füstbe ment terv

Ha tehát a magyar zsidót gyaláz, a fehér feketékre gyűjtja a házat az USA-ban, akkor az ezért van. Társadalomtudományi megoldás már nagyon régen született a helyzetre, azonban a valóságban működő megvalósítás még várat magára, annak ellenére, hogy rengeteg kísérlet volt már az osztályok, egyéni különbségek, rasszok mentén nem elkülönített társadalom megalkotására. Ilyen volt többek között a Charles Foucault-tól származó falanszter-elmélet, vagy ennek kicsit nagyobb volumenű továbbgondolása, a szovjet szocialista rendszer. Míg az első szimplán egy blöd idea volt, addig a másodikról ez nem mondható el. A szovjet rendszernek voltak jó pillanatai, azon-

ban annyira nem volt soha sem erős, hogy az öntudatra ébredő polgárságot, illetve az ő szabadság igényüket kordában tartsa. Ennek hatására a rendszer belülről rohadt el.

Hiba a mátrixban. Vagy mégsem?

De hogy miért is volt fontos ezt leírni? Azért, mert példák kell statuálni az alapfeltevést, vagyis azt, hogy az ember képtelen különbségek nélküli társadalomban élni, legyen szó akár anyagi akár kulturális különbségekről. Egyszerűen nincsen belénk kódolva.

Baj ez? Szerintem nem. Kellenek a különbségek, kellenek az előítéletek, mert ezek védekezési mechanizmusok. Egyes társadalomtudósok ezeket cselekvési mintákként írták le vészhelyzet esetére. Ezek a minták garantálják egy társadalom megmaradását nehezebb körülmények között, ugyanis ez egyfajta szelekció: a további fennmaradás érdekében a társadalom nem szerves tagjait kirekesztik, a ház alapjának ugyanis roppant erősnek kell lennie, ha építkezünk.

Ha tehát egy társadalmat öngazgató egyénekre építünk, akik mindenféle besorolás, társadalom feletti kontroll nélkül élnek, akkor a házból egyszerűen hiányzik a malter, hiányzik az a nagyon lényeges alkotóelem, ami egyben tartja az egész tákolmányt. Már csak ezért sem működhet az anarchia, hiszen ugyanis lesz egyszer valaki, aki rájön, hogy akkor is jó a ház, ha nincsen bevakolva. Vagyis akkor is jó a hierarchikus társadalmi rendszer, ha az nem szép. Viszont működik, és ezt senki sem kérdőjelezheti meg.

Folyamatos fejlődés

Hiába van tehát egy folyamatos fejlődés a történelemben, hiába fejlődött a társadalmi rend milyensége eszméletlen ütemmel, hiába gondolták sokan, hogy az előítélet-mentes világ megalkotható, a végén ugyanis a rend, a hierarchikus rend marad az egyetlen alternatíva. Ennek pedig része a kirekesztés, a társadalmon kívüliek elutasítása a belső rend megőrzése érdekében. Az embert ugyanis saját magán kívül csak egy dolog érdekli: az, hogy az önző énnel legyen lehetősége kibontakozni. Ehhez pedig erős társadalom, erős rend kell. És ez általában úgy van.

Lovas Oszkár

Te mit éreznél, ha ők lennének előítélettel Veled szemben?

HUNGAROSZKÓP

2011-ben DUE csillagkép legszélso bolygója sikeresen elérte a Magyarok Házát. Ebből az alkalomból egy különleges, magyar horoszkópot közlünk. Sámánjaink szerint a DUE-sokra vidám, de munkás napok várnak.

MAGDI ANYUS

(okt. 23. - nov. 21.)

Csípős a nyelved és a hírversenben tiéd az elsőbbség, minden nap simán beelőzöd a Déli Krónikát. Gyenge pontod a tisztaságmániád, vigyázz, az aktuális napi törölgetés ne a hálózati meghajtó merevlemezén végezd.

KOSSUTH LAJOS

(jan. 21. - febr. 19.)

Könnyen tiéd lehet a főszerkesztői pozíció, feltéve, hogy lapzártá előtt nem fogy el a regimented. A szerelmi életed igen zavaros lesz, a táborban két szép szál majoranna is keresi a kegyeidet.

RIPPEL FIVÉREK

(máj. 21. - jún. 21.)

Párosan szép az élet, a partnereiddel szinte össze vagytok növe, mint kamera a statíval. Fontos, hogy a táborban is ügyeljetek a jó konditokra, feltétlenül próbáljátok ki a trambulint.

RUBIK

(aug. 23. - szept. 22.)

Téged egy csoport sem tud kirakni: ahová egyszer bedolgoztad magad, ott biztos helyed van. Szereted az elektronikát, de ügyelj rá, hogy ne bújál túl sokat a laptopod, különben rád sütik, hogy kocka vagy.

HEKK

(febr. 20. - márc. 21.)

Ezen a hétvégén szerelem vár rád, egy kedves, szöcsi Sissynek még te lehetsz az ideális fogás. Az ebédelőben azonban vigyázz, kerül el a fejtelenséget. Viszont ha már benne vagy a pácban, hagyd, hogy a többiek kirántsanak.

SZÉCHENYI

(dec. 22. - jan. 20.)

Mostanában nagy terveid vannak. A csapatmunkában is nagyszerűen helytállsz. Ideális csoport lehet számodra például a Szövetség, remekül képzel hidat a különböző médiumok között.

SISSY

(jún. 22. - júl. 22.)

Ezen a héten a hekkék könnyen horogra akadhatnak nálad. Az arisztokratikus természeted azonban érdemes kicsit visszafognod: a vizes jegyek szülőitei nem csupán lovaglópartnerek szeretnének lenni – ha nem vagy elég rugalmas, ez a kapcsolat nehezen fog HALadni.

FEKETE LACI

(már. 21. - ápr. 20.)

Ezen a hétvégén hajlamos leszel nehéz terheket a nyakadba venni. A csoportod általában elismeri, hogy hegyeket vagy képes megmozgatni a cél érdekében – de vigyázz, a mustra nem csak az erőfítogatásról szól.

PETŐFI

(szept. 23. - okt. 22.)

Légy résen, egy hajnalig tartó forgatáson akár a saját Júliádat is megtalálhatod. Főleg az érzékeny lányok szívé tud megdobogtatni, hiszen te még a családi baromfira is különös gondot viselsz. Vigyázz azért magadra, a csatározások nem Neked valók.

ÖTVÖS CSÖPI

(nov. 22. - dec. 21.)

A héten csak úgy vitorlázol a feladatok között. A stressz miatt néha vitákba keveredsz, ilyenkor kiosztasz néhány pofont. Ne aggódj, a főlényedet mindenki elismeri, kollégáid is kitartóan KARDOSkodnak melletted.

MÁTYÁS KIRÁLY

(júl. 23. - aug. 22.)

A mustrákon mindig igazságosan ítéled meg mások produktumait, a lapszerkesztésben valóságos mondák keringenek rólad. Az utolsó pár napban mindenképpen vállald el egy főszerkesztői pozíciót, munkád békét és nyugalmat hozhat a csoportban.

PÉLY BARNA

(ápr. 21. - máj. 20.)

A hét vége szerelmet hozhat a számodra, de a tábor végén egy ilyen kapcsolat bizony keserű méz: ha túl távoli barátnőt választasz, kénytelen leszel bevállalni egy távkapcsolatot. És ki tudja, meddig bírja az ingázást a hófehér jaguár...

LABDÁBA SE RÚGHA-TUNK?

Csak állok és nézem, ahogy játszanak. Látom az arcukon elterülő gúnyos mosolyt, amikor szemük sarkából felém néznek. Fociznék, de nem engednek. Van egyáltalán esélye egy nőnek bármikor fiúkkal focizni?

Az elmúlt 6 évben megtapasztaltam, hogy kizárnak a fociból, kinevetnek, és gúny tárgyává válok, csak azért mert nő vagyok. Kérem én: miben különbözik a női és a férfi foci? Ugyanazok a szabályok érvényesülnek és azonos a játék menete is. Lehet, hogy gyengébbek vagyunk, de ettől nem kell minket lebecsülni. Mi lányok igenis ugyanolyan kemények tudunk lenni, mint a fiúk.

Ma Magyarországon a női labdarúgás amatőr szinten folyik és nincs rá érdeklődés. A férfiaknak jut ki a reflektorfényből és a nők még inkább a semmibe vesznek. Nem a gyengébbik nemet akarom fényezni, tisztában vagyok azzal, hogy a pasiknak talán több tehetségük van, de ezért nem kell minket lenézni.

Rengeteget küzdöttem azért, hogy végre elfogadjanak és rá kellett jönnöm, hogy még most sem megy. Nem megalázkodásra vágyom, egyszerűen egy kis elismerésre.

Nem vagyok egy bajnok, aki tökéletesen játszik, de tudok, méghozzá nem is keveset. Azt végképp nem értem, hogy ha kiállunk egy fiúk elleni meccsen és nyerünk, miért nem lehet gratulálni. Elhiszem, hogy nehéz lehet kimondani és szégyen, ha megverünk egy csapat fiút, de nem kell le kelezőnek és bunkónak lenni. Amit szeretnék, egy lehetetlen álmom? Egy megvalósíthatatlan remény? Érdeklődve állok elébe, mi vár holnap, mikor a tábori focimeccsen én is beállnék. Lehet, hogy egyszerűen csak ott leszek és nézem? Megint elutasítanak? Én küzdeni fogok. Mi küzdeni fogunk. Együtt.

Szabados Tünde

HOPPÁ! HOPPÁ! HOPPÁ!

Sosem rünnögteti a csapat és mindig visszaviszi a poharat?
Ő az az ember!

SZAVAZZATOK! – Péntek, 18:00

Impresszum: A Szövetség Lapja. Készült a DUE Médiatábor XXXI. Országos Médiatáborában, 2011. július 12. **Főszerkesztő:** Tóth István, **Rovatszerkesztők:** Ambrus Melinda, Ollári Gergely **Munkatársak:** Hável Viktória, Helmecki Krisztián, Krár Edina, Kulacs Péter, Laszlóczki Eszter, Lovas Oszkár, Nagy Kátya, Nagy Zsolt, Orbán Viktória, Pósa András Hádizs, Szabados Tünde, Tóth Enikő, Tóth István. **Csoportvezetők:** Beke Dániel, Korpa Melinda, Kupás Gábor, Pál Zsombor. **Illusztráció:** Vizuátriai Osztály; Chloé de Jonge, Csiszár Dorottya, Deák Nikolett, Hegyesi Fanni, Jancsó Gergely, Koszecz Anna, Kovács Boglárka, Krusóczki Bence, Potoczki Tamás, Soós Berta, Sóki Tamás, Szojka Adrienn, Tóth Zoltán, Trombitás Péter, Zala Bence, Zsubori Eszter. **Csoportvezetők:** Kecskeméti Dávid, Túry Gergely. **Művészeti vezető:** Klebercz Kriszta. **Jófej:** Bocz Márton.

A médiatábor támogatói: DUE Produceri Iroda Kft., Magyar Nyelvi Szolgáltató Iroda, TÜV Rheinland Csoport, Vodafone Magyarország. **Eszköztámogatók:** Kaposvári Egyetem Művészeti Kar Mozgóképkultúra Tanszék, Balatonfenyves Önkormányzata, HBL Produkció, ZONNK Fotóstúdió, Flashback Fotóstúdió, Három Hét Galéria, Rozmaring tűzoltókészülékek. **Médiatámogató:** DUE Tallózó, Rádió 7.